

Далеч осінню дощами розмито,
Хилиться сад за вікном сумовито,
Ледве тріпоче вогонь у каміні,
Спить собі кіт на руках господині,
Цокають ходики, радіо грає,
Ще одна осінь повільно минає.

Скоро зима забіліє снігами,
Вдарять морози, і вечорами
Довго світитися буде в світлиці,
І прилітатимуть зморені птиці
Мерзлу калину на ганку клювати
І порятунку від стужі шукати.

Стужі минуться, і трави проб'ються,
Цвітом дерева у небо зметнуться;
Лад у господі і на вгороді,
Спокій і мир на душі і в природі.
Жити, та бути, та дякувать долі, —
В літо весна переходить поволі.

Гілля в саду обважніло плодами,
Пасіка солодко пахне медами,
Буйно і рясно цвіте матіола,
П'янку повітря духмянить довкола.
Плинуть вінки на купайловій хвилі,
Все в повнорості, усе в повнокриллі.

Та непомітно минає і літо,
Знову дощами далеч розмито,
Знову тріпоче вогонь у каміні,
Спить собі кіт на руках господині,
Цокають ходики, радіо грає,
Знову снігами зима посипає.

Знову і знову по вічному колу,
Та з кожним колом все нижче додолу
Час усе суще безжалісно гне,
Глянуть не встигнеш — і вік промайне.
І не благай, і рятунку не жди, —
Віхола біла завіє сліди.
